

Oponentský posudek diplomové práce Jany Rezkové: Vybrané inscenace her Ivy Peřinové v Naivním divadle Liberec v letech 1977-1989, UK FF, katedra divadelní vědy Praha 2007

Diplomantka zvolila nosné téma, ovšem zdá se, že se jí předmět práce rozostřil dvěma směry – alespoň v názvu diplomového úkolu i výsledného textu slibuje analýzu inscenací her Ivy Peřinové, v úvodu však hned první větou na první místo staví analýzu textů a až následně jejich inscenace v Naivním divadle. Disproporce je to spíše stylistická, neboť základní premisa, kterou diplomantka definovala zřejmě v návaznosti na práce svého školitele, je tvrzení, že hry Ivy Peřinové spadají do pojmu autorské divadlo, tedy je třeba je zkoumat v souvislosti s inscenací, pro kterou vznikaly. Zkoumání vzájemné symbiózy textů a inscenací Naivního divadla nelze metodologicky ni vytknout, samotné provedení je ovšem komplikovanější, zvláště snášení argumentů, pro které diplomantka považuje tvorbu Ivy Peřinové za tzv. autorskou. Nemyslím si, že je situace tak přehledná, jak diplomantka soudí, a to i základě jejích vlastních postřehů. Očekávám tedy, že při obhajobě diplomantka zevrubně rozebere autorskou pozici Ivy Peřinové a Naivního divadla, především v kontextu svých tvrzení na stranách 9, 28n, 40, 69, 82, 86 a 105n.

Málo řešenou otázkou jsou případné obecnější inspirační zdroje či návaznosti a kontexty her Ivy Peřinové, a to jak v rovině literární, tak loutkově divadelní i možná obecněji umělecké a společenské, proto bych též rád slyšel názor diplomantky.

Pochybuji také o základním rozvržení textu, resp. zejména o funkci vstupních kapitol z historie Naivního divadla (s jistou odbočkou k aspektům tzv. normalizace) a Mateřinky – nezjistil jsem, že by s hlavním výkladem přímo souvisely. Už vůbec nevím, proč je součástí obsáhlých příloh vylíčení stručné historie loutkového divadla v Liberci do konce 40. let. „Podrobné obsahy děl“ (příloha č.3) pak do odborné práce myslím už vůbec nepatří. Úvod práce považuji za stavebně trochu chaotický, např. na s. 10-11 se dále komplikují předmět a cíle práce, také tu některé pasáže chybí (především podrobnější zhodnocení pramenů) a hlavně jiné přebývají (základní charakteristika tvorby Ivy Peřinové, která spíše patří do závěru práce, pasáže o Janu Schmidovi). Je příznačné, že v úvodních kapitolách není zcela zřetelná autorská pozice diplomantky, tj. chybí přesnější uvedení informačních zdrojů, a situaci zhoršuje i používání citací ve funkci vlastního výkladu (např. 23-24). Jinak dále diplomantka pracuje s poznámkovým aparátem pečlivě a používá obdivuhodně širokou materiálovou základnu.

Mám také pochybnosti o některých užívaných termínech, buď myslím poněkud zavádějících, nebo stanovených jaksi hovorově – proč se hovoří o „statutárním“ divadle (12n), co v kontextu loutkového divadla označuje termín „výprava“, proč se důsledně používá termín „složky“ inscenace, který dokonce slouží jako poněkud mechanický rastr analýzy inscenací, co jsou „rozvinuté herecké soubory“ (20), kdo je „loutkový autor“ (21), co značí „malá výprava“, co se myslí nadužívaným slovem „hravé“ (nejčastěji režie), co je „nenásilná forma“ (např. 38), jak se hercům „píše na tělo“ (na s.59 to prý dokonce odpovídalo jejich skutečnému lidskému vztahu!). Také by se diplomantka mohla teoreticky vyjádřit ke své charakteristice hudby pro Ševce Dratvičku (33) a ke svému pojetí termínů „děj“ a „fabule“ (47). Autorka také měla více dbát na přebírané texty – jakkoli by se za použití termínu „představení“ ve zjevném významu inscenace měl zodpovídat coby autor Petr Pavlovský (57) a za historicky hodně problémová tvrzení o „již zapomenuté“ komedii dell' arte v 18. století sama Peřinová (70).

Z formálního hlediska lze práci vytknout poměrně časté nepřesnosti v interpunkci, především pak ne vždy přesné formulování myšlenek a vůbec místy poněkud neobratnou stylistiku. Namátkou: „Zde se podle výtvarníka Jaroslava Maliny zcela projevil odklon od

běžné loutkové inscenační konvence, inscenace byla plná radosti ze hry.“ (15); „Povzbuzení, které se Peřinové dostalo po úspěchu hry, a odezva, kterou inscenace vyvolala, byla pro mladou autorku nutností a stimulem k další tvorbě.“ (34); „Podle vlastních slov Ivy Peřinové celé dílo vzniklo v podstatě novým napsáním, zpracováním dojmu, který po opakovaném pečlivém čtení Trnkovy prózy autorka přenesla do svého dramatického textu.“ (49). Soupisy případných dalších inscenací textu bylo myslím lépe umístit do poznámky, případně do příloh. Soupis příloh by pak měl být součástí obsahu, diskutabilní je také nové stránkování tohoto oddílu.

Přes uvedené výhrady a náměty k diskusi konstatuji, že předložená diplomová práce má všechny formální a hlavně tvůrčí náležitosti k úspěšné obhajobě. Autorka rozhodně za hranicemi požadavků na diplomovou práci přispěla k poznání a interpretaci tvorby Ivy Peřinové a Naivního divadla v uvedeném období, zejména zachytila věci zasuté, zapomenuté a, jak upozornila, pozvolna mizející v toku času. Její práci rád doporučuji k obhajobě.

Josef Herman
oponent

V Praze 24.5.2007